

Via "Coratge" al Càntir (Montserrat)

Date : 01/05/2014

Publicat el 30-04-2014

Text i fotos: Òscar i Albert Masó Garcia

Els sabadellencs Albert i l'Òscar Masó, "els Masó", escalen en roca i compten amb una llarga llista de primeres ascensions a Sant Llorenç del Munt i Montserrat i a altres parets, sempre en estil clàssic. Exploradors infatigables, les seves vivències han generat llibres, films, articles d'escalada i el respecte i l'estimació dels escaladors clàssics.

Un bon montserratí s'adona que no coneix del tot la muntanya serrada quan de sobte descobreix que hi ha quelcom del massís que ignorava completament. És impossible saber-ho tot d'aquesta laberíntica i intricada muntanya, per molt a tocar que estigui de la gran metròpoli. Un bon exemple d'això és l'agulla anomenada *el Càntir*, un monòlit pràcticament desconegut per la majoria d'escaladors montserratins tot i els gairebé cent metres d'alçada del seu vessant meridional.

Visió del vessant est del Càntir, amb la via Coratge ben definida al seu vessant sud (Foto: Albert Masó Garcia)

Aquesta peculiar agulla s'alça arran de les parets orientals de l'Albarda Castellana, gran turó i sostre comarcal del Baix Llobregat amb 1.167 metres sobre el nivell del mar. El Càntir queda força ensotat i és difícil de veure des dels camins més transitats del massís. La primera escalada la devem, com no, a l'incansable Josep Barberà i Suqué, que l'ascendí durant la seva històrica *Operació Montserrat Pam a Pam*. Va fer-ho el dia 23-1-1972 amb Ramon i Marcel Millet per la seva estratègica via normal, la qual comença en el coll del monòlit. En aquest vessant presenta una formació rocosa penjada a mig aire que fa recordar el broc o galet d'un càntir, motiu pel qual l'agulla es batejà amb el nom d'aquest característic atuell.

Nosaltres coneixíem l'existència de l'agulla gràcies a la descripció que en Barberà en fa al seu llibre *Montserrat Pam a Pam*, però el primer contacte visual el tinguérem el dia que acabàrem d'obrir la via *Agullòlegs* al Xumet de la carena del Puntal de l'Albarda. Des del cim del Xumet, ben molls per culpa d'una llevantada, identificàrem el Càntir i ens sorprengué l'alçada del seu vessant sud i la possibilitat de traçar-hi un nou itinerari tremendament lògic.

Dos anys després, per fi accedírem al peu d'aquest singular monòlit decidits a obrir la línia ullaada. A continuació us fem una crònica de l'obertura perquè pugueu conèixer alguna de les vicissituds ocorregudes.

PRIMER DIA D'OBERTURA: 31 D'OCTUBRE DE 2011

Aparquem ben d'hora al monestir de Montserrat i pugem per les *Escala dels Pobres*. Núvols primers poblen el cel i esmorteixen els rajos solars, mentre la boira baixa generalitzada pel massís és empenya per un vent de llevant que presagia un dia de forta humitat. Passem pel pla dels Ocells i el dels Escurçons, enllaçant posteriorment amb el camí del funicular de Sant Joan a Sant Jeroni. Al cap de poca estona deixem el camí i seguim un traç enmig de la boscúria que ens du a un coll que separa la carena del Puntal de l'Albarda i l'Albarda Castellana. De cop i volta ens veiem transportats a un indret feréstec i molt solitari, tot i trobar-nos a escassos metres d'un dels punts més massificats del massís. Continuem el nostre trajecte baixant vers el sud per una frondosa canal que es va eixamplant a mida que descendim. No és gens embrossada, però detectem diversos ramals pels quals ens podríem perdre si hi passéssim de nit. És per això que no ens importa gens entretenir-nos una mica i construir algunes fites amb còdols montserratins.

Arribem al peu del Càntir i, ensems, de la via que volem obrir. Després d'estudiar diferents possibilitats d'inici, ens decidim per atacar un contrafort de roca dubtosa. El dia continua ben emboirat i molt gris, encara que no fa gaire fred. La il·lusió pot més que la foscor ambiental i comencem l'obertura amb esperit d'aventura. L'Albert encapçala la cordada, enfilant-se àgilment per unes alzines que li permeten abastar-ne una altra situada inversemblantment en plena roca. Acrobàticament s'hi enganxa i llavors progressa subtilment per un terreny força precari que precedeix una bona cornisa, punt on s'acaba el contrafort i el rocam esdevé compacte. Continua amb la superació d'un tram curt però força vertical que desemboca en una placa més ajaguda i en diagonal cap a la dreta, tot cercant l'esmolat vèrtex sud-est de l'agulla. En aquest estratègic punt estableix una necessària primera reunió. Mentre l'Òscar ascendeix aquesta curta però intensa tirada, la boira baixa es va espessint i el vent de llevant s'enforteix, llançant-nos múltiples gotetes que mullen les cordes i la resta de material. No és pluja, però ens sentim sotmesos a una dutxa contínua d'humitat i vapors que es calen en els nostres cossos.

Òscar Masó en el primer llarg de la via Coratge, amb la boira baixa com a gran protagonista (Foto: Albert Masó Garcia)

Ara és el torn de l'Òscar. Des de la reunió abasta una marcada fissura que s'enfila capritxosament vers la dreta amb roca excel·lent i un bon buit sota els peus. La dificultat és sostinguda, però la lògica és esclafant. L'Òscar arriba força amunt, però la foscor és cada cop més acusada i el mullader general ens desisteix de seguir. Remullats de cos i ànims, realitzem les pertinents maniobres de descens i amb un ràpel directe ens plantem al terra, xops i amb els ossos ben entumits. La foscor, la boira baixa i la llum dels frontals accentuen la salvatgia i la solitud d'aquest racó de Montserrat. Ens sentim aïllats i allunyats de la civilització! Cansats, pugem per la canal d'accés desorientant-nos en algun punt; sortosament, però, som rescatats per les fites del matí. Buf! De nou al camí de Sant Jeroni, ara som nosaltres els qui rescatem una parella d'excursionistes que han estat sorpresos per la nit i que vénen de Sant Jeroni guiats per la feble llum d'un mòbil... De nou Montserrat i els seus contrastos! Una xocolata calenta ens refà del bany d'humitat i ens dona ànims per a tornar-hi!

SEGON DIA D'OBERTURA: 12 DE NOVEMBRE DE 2011

Després d'un parell de setmanes de pluges quantioses, tornem al Càntir. Repetim el camí d'aproximació i la boira baixa continua deixant-se veure per la muntanya. En la canal d'accés refem i afegim fites per no patir en la tornada, tal i com ens passà el dia anterior. Novament som al peu de via, però avui hi ha més claror i, alhora, més ànims. Repetim la primera tirada concentrats i sense problemes. L'Albert encapçala el segon llarg sota un sol ben radiant, repetint el tram de roca extraordinària que obrí l'Òscar i afrontant un llom posterior més ajagut però força finet on no val a badar. Amb compte supera un tram descompost i arriba a una zona vegetada situada al peu de dues marcades fissures-canals. Estableix reunió en una petita però ferma savina. Mentre l'Òscar escala aquesta bonica tirada, l'Albert va guaitant la continuació, que sens dubte haurà de ser per la fissura de l'esquerra, molt més atractiva i evident.

Albert Masó obre el bonic segon llarg de la via Coratge (Foto: Òscar Masó Garcia)

Reunits, ara és el torn de l'Òscar d'obrir el que serà el tercer llarg de la via, tot un veritable camí natural en el qual la pròpia roca et diu cap a on has d'anar. Una roca que es veu a venir més descomposta, però sense exagerar. Amb finor, l'Òscar abasta una alzina i llavors flanqueja cap a l'esquerra fins abastar la fissura. Hi avança sense gaire dificultat, gaudint i podent col·locar *friends* diversos amb facilitat. Per a nosaltres és un tram somiat, que bategem com a *fissura dels Espígols*, degut a la gran quantitat d'aquestes aromàtiques plantes herbàcies que hi creixen. A més, l'ambient és aeri i bonic. Fantàstic! La fissura s'acaba amb un pas estrany força més descompost, i després s'enllaça amb la via normal d'en Barberà, la qual ve en flanqueig des del coll de l'agulla. Encara queda un tram final, consistent en superar el cap de l'agulla amb una passa aèria i emocionant que ens porta a un cim montserratí excepcional, carismàtic i oblidat, estratègicament ubicat en un entorn meravellós que avui encara ho és més gràcies als colors vermellorsos que decoren les fulles de molts arbres caducifolis i als paisatges que la boira ens amagà el primer dia però que avui sí que podem contemplar. Com que al cim no hi ha res on establir reunió, l'Òscar segueix les explicacions d'en Barberà i desgrimpa per una cresta força descomposta vers el coll de l'agulla fins a trobar una savina al costat del galet del Càntir. En aquest bon arbust estableix la reunió, enginyant-se-la per tornar al cim i assegurar l'Albert, que frueix d'aquesta tirada de regust summament clàssic. És evident que l'alegria flueix quan els dos germans ens retrobem al cim del Càntir!

Òscar Masó obre el tercer llarg de la via Coratge, tremendament lògic (Foto: Albert Masó Garcia)

Asseguts a la cúspide de l'agulla, els nostres ulls observen com diverses boires es mouen juganeres creant remolins increïbles i donant lloc a jocs de colors ataronjats que donen un to màgic a la solitària raconada on ens trobem. No cal anar gaire lluny per viure una gran aventura; és un tòpic que tothom coneix però que s'oblida massa sovint! Estem molt contents de l'obertura i del caire de la via, així com d'haver pujat per fi aquest monòlit, una veritable "*agulla Pam a Pam*". Les emocions viscudes ens han fet retrocedir una mica en el temps, més o menys fins a aquella edat on es descobreixen i s'experimenten moltes sensacions, on es viuen intensament detalls que queden gravats per sempre en la memòria. Ha estat un retorn a l'essència, als nostres orígens, que el pas del temps sovint dilueix i arracona però que mai desapareixen si ens mantenim fidels a nosaltres mateixos.

Òscar Masó dalt del cim del Càntir, amb les parets orientals de l'Albarda Castellana com a teló de fons (Foto: Albert Masó Garcia)

Dalt d'aquest cim solitari, envoltats de parets i agulles gegantines, ens va ressorgir l'esperit aventurer dels anys de joventut, innocents i valents. Un esperit profund i verdader, que amb coratge ens va empènyer des de l'obscuritat de la boira baixa que ens volia ennuvol·lar la visió del camí a seguir fins a arribar al cim on la llum ens va fer somiar. El mateix coratge que hem de posar per superar les adversitats, amb convicció i sens defallir, i que va inspirar el nom de la via oberta i els següents versos dalt del cim del Càntir de Montserrat

**"El retorn a l'essència,
a l'origen salvatge,
desperta la consciència
i l'omple de Coratge"**

Montserrat - L'Albarda Castellana - El Càntir (sud-est)

Via
CORATGE

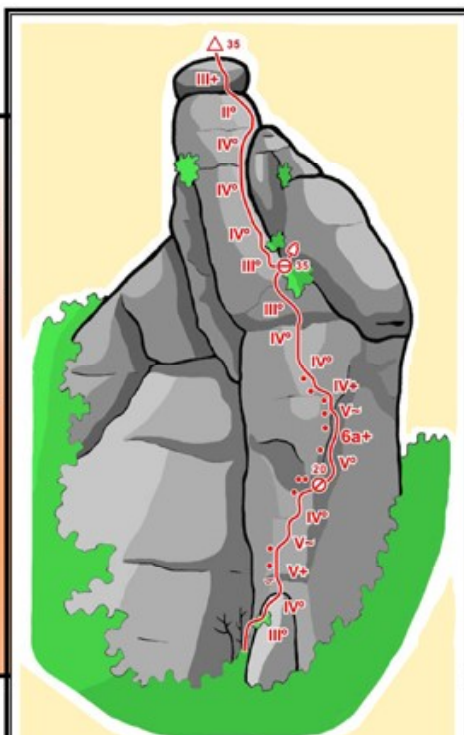
Oberta des de baix per Òscar i Albert Masó Garcia els dies 31 d'octubre i 12 de novembre de 2011.

Recomanable dur bagues, cintes, friends diversos i 2 universals curts.

Itinerari variat ubicat en un racó meravellós que du a una oblidada i personal agulla de Montserrat. Inici en unes alzines.

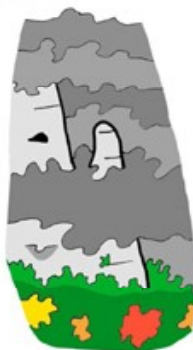
En el cim no hi ha cap instal·lació. Cal descendir una cresta cap al coll de l'agulla i establir reunió en una savina que creix al costat del broc o gallet del Càntir. Des de dita savina també es rapela (10m.).

- Parabolit M8
- Clau
- Arbres/Arbust

**100m. 6a+
(A1, Vinf. obl.)**

**"El retorn a l'essència,
a l'origen salvatge,
desperta la consciència
i l'omple de Coratge"**

**DESCENS
CARA N.E.**

SITUACIÓ

FITXA TÈCNICA DE LA VIA CORATGE

EL CÀNTIR (vessants sud i est) (Montserrat – L'Albarda Castellana).

Via: Coratge. 100 metres, 6a+ (V inf. A1 obligat).

Oberta per: Òscar i Albert Masó Garcia des de baix.

Data: els dies 31 d'octubre i 12 de novembre de 2011.

Material a dur: casc, cintes, bagues, friends diversos i 2 universals curts.

Accés al peu de via: Per accedir a l'agulla cal partir del camí que va del funicular de Sant Joan fins a Sant Jeroni i abastar el coll que hi ha entre la carena del Puntal de l'Albarda i la mateixa Albarda Castellana. Des del coll esmentat cal davallar cap al sud una canal un xic perdedora que amb un bon desnivell i un flanqueig final vers l'oest ens du al peu de les altes parets del monòlit. La via *Coratge* comença en un contrafort de roca solta orientat al sud i a prop del vessant est de l'agulla.

Descripció de la via: La via consta de tres tirades. Comencem enfilant-nos a unes alzines que ens menen a un contrafort descompost primer i a una bona cornisa després; la roca millora i trobem uns passos verticals dificultosos que ens menen a una placa més ajaguda abans de la primera reunió. Comencem el segon llarg abastant una fissura de roca excel·lent que es va adreçant; quan s'acaba, cal anar flanquejant vers l'esquerra i seguir un llom finet que es va ajaiant fins una zona vegetada, on fem la segona reunió en una savina. El tercer i darrer llarg comença abastant una alzina i flanquejant posteriorment a l'esquerra per abastar una marcada fissura de roca un xic solta i que es pot equipar amb friends diversos; quan la fissura s'acaba enllacem la via normal, que és una aresta amb un petit pas final prou emocionant.

Descens: En el cim no hi ha cap instal·lació. Cal descendir una cresteta descomposta cap al coll de l'agulla i establir reunió en una savina que creix al costat del broc o galet del Càntir. Des de dita savina també es rapela cap al nord (10 m). Llavors cal anar a buscar una canal que baixa vers l'est i on cal fer alguna desgrimpada senzilla per arribar al peu de la via.